

**CHARLOTTE
HABERSACK
ECHTE
HELDEN**

Brandgevaar!

Naar een waargebeurd verhaal

The translation of this work was supported
by a grant from the Goethe-Institut.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Deze uitgave is mede tot stand gekomen met een subsidie
van het Nederlands Letterenfonds voor de vertaling en de productie.

© Nederlandse editie: Uitgeverij Condor, 2021

Vertaling: Michiel Nijenhuis

Vormgeving omslag en binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

Originele titel: *Echte Helden*

© Duitse editie: © 2019 DRAGONFLY in der HarperCollins Germany GmbH, Hamburg

Tekst: Charlotte Habersack

Illustraties: Nikolai Renger

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen
in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm, elektronisch databestand of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.uitgeverijcondor.nl

www.kinderboeken.nl

ISBN 978 94 9318 9393

NUR 282

Uitgeverij Condor drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Voor Ben

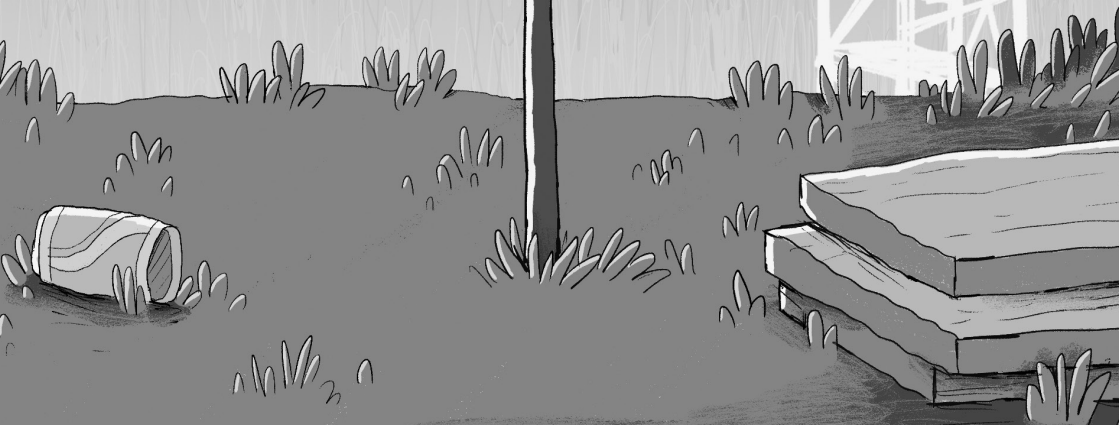

LET OP!

**DIT IS GEEN VERHAAL VOOR WIE ZWAKKE
ZENUWEN HEEFT.**

**IEMAND HEEFT DIT ECHT MEEGEMAAKT.
NIET PRECIJS ZO, MAAR WEL BIJNA.
EN OMDAT DIE PERSOON DIT VERHAAL HEEFT
OVERLEEFD,**

**ZVL JIJ DIT BOEK OOK WEL OVERLEVEN.
MAAR HOE DAN OOK: JE BENT GEWAARSCHUWD!**

Een fantastische bedrieger

Ben was de grootste bluffer van zijn school. Het was ongelooflijk wat hij allemaal uit zijn duim kon zuigen. Als je hem mocht geloven, had hij in de Amazonerivier op piranha's gevestigd en was hij samen met zijn vader (die zogenaamd in Australië op een krokodillenboerderij werkte) dwars door de Sahara gereden. Op de motor!

Ben was dus niet slecht in aardrijkskunde, dat moest je hem nageven. Maar in werkelijkheid was zijn vader architect. Hij zat meestal achter een bureau en bracht zijn vakanties het liefst door op een ligstoel in de achtertuin.

En als je Ben op school hoorde praten, zou je kunnen denken dat hij de sterkste, snelste en groot-

ste van zijn klas was. Maar hij was eerder de zwakste, de langzaamste en de kleinste. Zijn moeder had een tijdlang geprobeerd om hem een beetje groter te laten lijken. Na een tip van de kapper had ze elke ochtend zijn haren omhoog gekamd. Dat leverde dik vijf centimeter op, maar uiteindelijk vond Ben dat stom.

Nu had hij lang haar, tot ver over zijn oren. Als hij wilde, kon hij zich verstoppen achter een gordijn van haar, of hij kon het met een cool gebaar naar achteren werpen.

Ben was zo dun als een asperge, en dan eentje die is geschild. Een volwassene kon makkelijk met duim en wijsvinger zijn arm omvatten. Het enige wat echt groot was aan Ben, waren zijn voortanden en zijn mond.

‘De bloedhond van onze buurvrouw mevrouw Rademaker eet alleen uit mijn hand,’ zei Ben. En daarbij grinnikte hij alsof hij dat zelf erg grappig vond. De meeste kinderen waren onder de indruk van dit verhaal, totdat ze bij Ben thuiskwamen. Nergens in de omgeving woonde een hond die er zo zielig uitzag als die van mevrouw Rademaker.

De ‘bloedhond’ was een oude, grijze poedel. Hij had een mank linkerachterpootje en was blind aan zijn rechteroog. Eigenlijk zag hij er niet eens uit alsof hij nog kon eten. Maar Ben verzon altijd wel weer een smoes.

‘Dat heb je verkeerd begrepen,’ legde hij Nico uit, alsof díé zich had vergist. ‘Hij héét Bloedhond.’ En nog voordat Nico hem kon uitlachen, voegde hij eraan toe: ‘Doe niet zo stom. Er is toch geen normaal kind dat een bloedhond voert!’

En toen Nico door zijn moeder werd opgehaald en in de auto zat, zag hij hoe mevrouw Rademaker *Bloedhond* naar binnen riep.

‘Topsie!’ riep ze. ‘Topsietje, kom nou binnen.’ Toen *Bloedhond* naar haar toe hinkte, had Nico een beetje medelijden met hem. En ook met Ben.

Ben had een broer en een zus. En zo’n beetje alles in huis draaide om hen. Jenny was vijf. Ze had enorme bruine ogen en blonde haren die overeind stonden alsof ze elektrisch geladen waren. Ze zag er zo lief uit dat alle vrouwen die haar zagen, begonnen te piepen als kleine biggetjes. Zelfs als Jenny bij het eten een

erwt in haar neus stopte, hem er weer uithaalde... en opat!

Timo was dertien. Hij vond zichzelf zo cool dat hij op de wc eigenlijk ijsblokjes zou moeten uitpoepen. Wel had hij altijd hulp nodig met zijn huiswerk. Zijn voeten waren zo groot als Zwitserse kazen, en roken net zo scherp.

Ben was tien. Groot genoeg om het plastic afval naar de container te brengen, maar te klein om net zo lang op te blijven als Timo. Op school was hij een middelmatige leerling en hij zag er ook best middelmatig uit. Het enige waarover hij kon opscheppen, was een moedervlek op zijn linkerbil in de vorm van een hart. Maar ook daarmee kon hij niet echt scoren. Tenminste, niet op school. Hij had de vlek alleen een keer aan Melina laten zien, en dat was geen succes geweest.

‘Dat is bruine viltstift!’ had ze uitgeroepen. Toen ging ze er met spuug in wrijven.

Daarom vertelde Ben liever verzonnen verhalen. Daarmee wist hij altijd wel de aandacht te trekken. En tenslotte doe je niemand pijn als je een beetje overdrijft.

Tenminste, dat dacht hij! Nooit had hij kunnen denken dat een van zijn verhalen hem in levensgevaar zou brengen...

De aller-allerergste rottag begint

‘Goedemorgen, schatje van me!’

Ben deed zijn ogen open en zag hoe zijn moeder Jenny wekte. Stevig klemde zijn kleine zusje haar armpjes om de nek van hun moeder. Met tegenzin sloeg Ben zijn dekbed open en stapte uit bed. Het was vrijdag. Die middag was het grote zomerfeest op school. Maar daar verheugde Ben zich niet op, want hij vond vrijdag de allerergste rottag die er was. Ze hadden namelijk zwemles. Ben haatte de duikplank, hij haatte het koude water en hij haatte het dat Leon altijd iedereen het water induwde. Leon was groot, sterk en snel. Hij was voor niets of niemand bang. In de pauze spugde hij vaak een paar keer flink

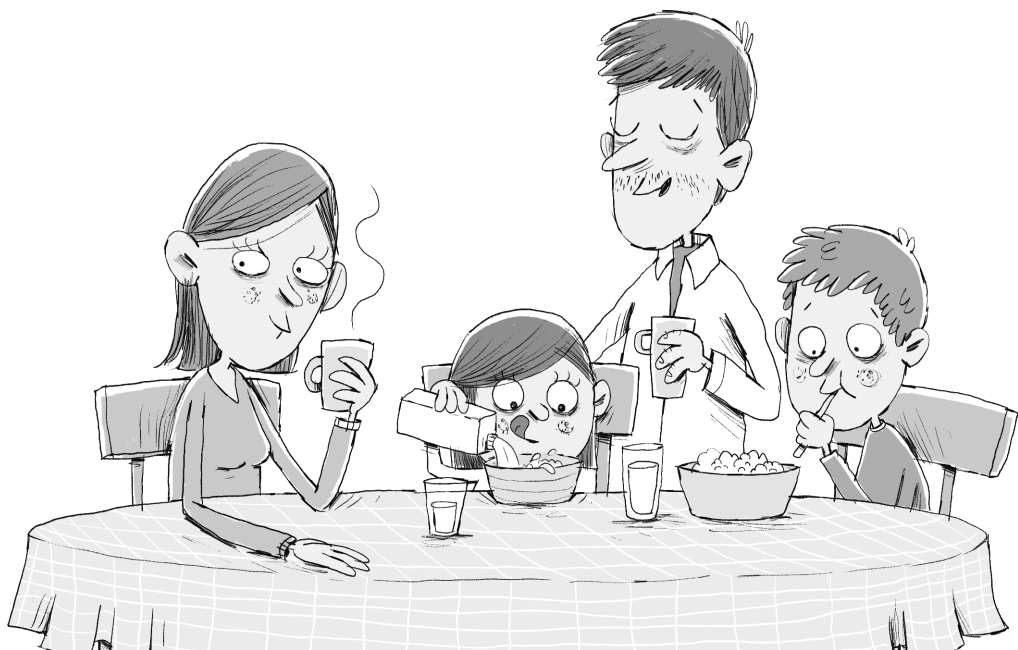

in zijn handen en rende dan met druipende vingers achter gillende meisjes aan. Ben rilde al bij de gedachte.

Hij stapte in zijn korte broek en trok een T-shirt aan. Zijn moeder deed het raam open. Je kon gewoon ruiken dat het een hete dag zou worden. Maar niemand wist nog hoe heet...

Behalve de zwemles had Ben op deze vroege ochtend nog twee problemen: Jenny en Timo.

Toen hij in de keuken kwam, zaten ze al aan tafel en zoals zo vaak hielden ze zowel zijn vader als zijn moeder bezig. Jenny maakte zich breed op de schoot

van haar vader, die keek of het lukte met haar cornflakes. Trots liet ze haar vers gelakte teennagels zien. Ben ging bij ze zitten.

‘Goeiemorgen,’ mompelde hij.

‘Wat wil mijn prinsesje op brood?’ vroeg Bens vader even later en hij schoof de voetjes van Jenny zachtjes terug onder de tafel. Bens moeder keek niet meer op toen ze eenmaal begonnen was met Timo’s wiskundehuiswerk. Ze hield ervan om zijn sommen na te kijken, en als Timo zich maar genoeg van de domme hield, maakte ze zijn huiswerk zelfs helemaal.

Timo stootte tegen Ben, waardoor hij te veel melk over zijn cornflakes goot, en ook over zijn broek.

‘O, sorry,’ zei Timo met een valse grijns.

‘Ik droomde vannacht dat mevrouw Rademaker haar man had vermoord!’ zei Ben. Eindelijk keek iedereen naar hem.

‘Wat een nachtmerrie!’ zei zijn moeder geschrokken en ze klapte Timo’s schrift dicht.

‘En toen verstopte ze het lijk in onze tuin,’ zei Ben met een uitdagende blik op Jenny. ‘In de zandbak!’

Jenny sperde haar ogen wijd open.

‘Hij is weer eens gek geworden.’ Timo tikte tegen zijn voorhoofd. ‘De hitte heeft zijn hersens aangetast.’

‘In elk geval kun je vandaag maar beter je sandalen aantrekken,’ zei zijn moeder. ‘Het schijnt ontzettend heet te worden.’

‘Duizend graden!’ riep Jenny, en ze klapte enthousiast in haar handjes.

‘Dat kan helemaal niet,’ zei Timo verveeld.

‘Waarom niet?’ vroeg Bens vader, die zijn kleine prinsesje altijd in bescherming nam. ‘Een flink vuur kan best duizend graden heet worden. Dan gaat zelfs metaal smelten.’

Ben vertrok zijn gezicht. Hij had een bloedhekel aan sandalen. Leon, die altijd gympies droeg, zou hem er vast mee gaan pesten.

Ben kon nog niet weten dat hij die dag zijn sandalen voor de allerlaatste keer zou aantrekken.

Een dikke vette leugen

Zo kort voor de vakantie was er op school geen echte les meer. Mevrouw Wolf liet de kinderen schilderen, met als onderwerp: *De werkplek van mijn vader of moeder.*

Ben keek uit het raam.

Een vader achter een bureau is superdoodsaai, dacht hij. Op de bouwplaats tegenover de school stond een gigantische hijskraan. Volgende week, als de kinderen vakantie hadden, zou het allemaal beginnen. Ze gingen de oude gymzaal afbreken en daarna een nieuwe bouwen.

‘Mijn vader is hijskraanmachinist,’ zei Ben spontaan toen mevrouw Wolf hem de beurt gaf.

‘Ik dacht dat je vader architect was,’ zei mevrouw Wolf verbaasd.

‘Pfff! Architect, de plee lekt!’ zei Leon proestend van het lachen en hij sloeg zich op zijn dijen. Jacob en Kevin lachten mee. ‘Wat bouwt je vader dan, schijthuizen?’ ging Leon verder. Nu lachte iedereen.

Het liefst had Ben Leon een flinke mep gegeven, maar dat mocht vast niet tijdens de les. Misschien mocht het sowieso niet. Bovendien was het veel te gevaarlijk. Leon was minstens twee keer zo sterk als hij. Hij had Ben met zijn pink kunnen uitschakelen.

‘Leon, zo is het genoeg,’ zei mevrouw Wolf. Ze zag er zenuwachtig uit. ‘Bens vader heeft een heel mooi beroep. Dat is helemaal niet grappig.’

Maar het was wel grappig, misschien juist omdat het niet mocht. Nu lachte bijna iedereen. Behalve Ben, en ook Raja. Maar die was nieuw in de klas en kwam uit Rusland. Misschien snapte ze het gewoon niet.

Leon probeerde zijn lachen in te houden, maar zijn hele lichaam trilde als een drilpudding.

Eigenlijk wilde Ben graag bevriend zijn met Leon. Iemand die nergens bang voor was, kon je als vriend goed gebruiken.

‘Nog iemand die ons wil vertellen wat zijn of haar

vader of moeder doet?’ vroeg mevrouw Wolf, terwijl ze expres niet naar Leon keek. Want iedereen wist wat zijn vader deed. Hij was dokter. In de pauze vertelde Leon vaak over bloederige operaties. Dan was er altijd wel een meisje dat zei: ‘Ik ben misselijk.’

Melina was zelfs een keer gaan huilen. Ze was bang dat ze naar het ziekenhuis moest om geopereerd te worden.

‘Dat zou heel goed kunnen,’ had Leon gezegd. ‘Het viel me al op dat jij een heel rare bobbel op je knie hebt. Misschien moet dat been worden geamputeerd.’ Daarna had mevrouw Wolf de hele rekenles nodig gehad om de huilende Melina gerust te stellen. Die bobbel was alleen maar haar knieschijf en ze mankeerde echt niets.

Opeens stak Raja haar vinger op. Verbaasd keek Ben naar haar. Raja zat voor hem, net als hij bij het raam. De zon scheen door haar rode krullen zodat het leek alsof er een vuurtje op haar hoofd brandde.

‘Mijn vader is artiest aan de trrrapeze,’ zei ze, waarbij de R van trapeze klonk als een knikker die in haar mond rolde.

Weer moest de hele klas lachen. Dit keer lachte

Ben hard mee. Hij was opgelucht dat ze niet meer om hem moesten lachen. Bovendien vond hij Raja stom. Waarom moest ze de boel bedriegen? De hele wereld wist dat haar vader werkloos was en dat haar moeder in de supermarkt achter de kassa zat.

‘Ha, als jouw vader artiest is, dan is de mijne astrrrronaut!’ brulde Ben door het klaslokaal. Hij liet zijn R minstens twee keer zo lang rollen als die van Raja.

‘Dan schilder jij je vader als astronaut,’ zei mevrouw Wolf, die van boosheid nu heel dunne lippen had gekregen.

‘Astronaut, de plee wordt koud,’ zei Ben zachtjes terwijl hij giechelde en een samenzweerderige blik op Leon wierp. Maar Leon was al begonnen met schilderen. Ben zag dat Raja een trapeze tekende. Hij schaamde zich voor haar.

Plotseling keek Raja achterom naar hem. Snel boog Ben zijn hoofd over zijn vel papier. Hij kreeg het heel warm.

‘Je kunt je blad ook met de smalle kant naar boven leggen,’ zei mevrouw Wolf, en ze keek nieuwsgierig over Bens schouder. ‘Dan past de hijskraan beter op het papier.’

Ben knikte. Maar daar was het nu te laat voor. Hij had de oude gymzaal en de schutting al getekend. Hij nam zich voor om straks nog een of twee vellen aan de bovenkant te plakken. De kraan op de bouwplaats was gigantisch. Zeker honderd meter hoog.

Toen mevrouw Wolf doorliep, draaide Ben zich naar Leon. Die doopte net zijn penseel diep in de rode verf. Met een paar snelle bewegingen met het kwastje kwam zijn hele schilderij onder het 'bloed' te zitten.